

[Fuglsang.]

rapporten, fordi den viste, at 40 pct. af vor industri og 125 000 arbejderes eksistensforhold stod på spil, nu giver udtryk for et betydelig større lyssyn. Danmark skulle i mellemtiden være blevet betydelig bedre rustet til at møde den skærpede konkurrence. Jeg tror næsten, at vi har hørt den slags bevisførelse før. Vi har tidligere hørt om læger, som i den pågældende situation var rede til at føre bevis for, at det var bedst og sundest at vaske sig uden sæbe, og at skummetmælk var lige så godt til småbørn som sødmælk. Naturligvis har afdelingschefen ret i, at der i den seneste tid er sket ret betydelige investeringer i industrien og i forretningsbyggeriet her i Danmark, og hr. Müller ville have haft nogen ret, hvis investeringsvirksomheden var sket samtidig med, at den var stagneret hos vore konkurrenter; men det er der jo ikke grund til at tro. Dernæst er det stadig temmelig afgørende, som det stod i chok-rapporten, at vore råvaretilførsler bør ske under samme vilkår, som vore konkurrenter i udlandet har.

For os at se er der ikke grund til større lyssyn, end der har været hele tiden. Det er nemlig ikke helt tilfældigt, at det er den så afgjort stærkeste industristat, England, der var initiativtager for de syv, og at det var nr. 2, Sverige, der var fødselshjælper, ganske som det som bekendt er Vesttyskland og Frankrig, der leder orkestret for de seks. Det, det drejer sig om for disse lande, og det, de vil opnå gennem deres plan, er at pleje deres egne industrielle og økonomiske eksportinteresser. Der tales om værdien af frihed og frihandel, men det er nu trods alt sådan, at frihed og frihandel ikke betyder det samme for et lille land som vort med mangel på råstoffer som for store, stærkt udviklede og moderne industristater. Det gælder stadig, at dansk deltagelse i disse markedsplaner vil gøre vort land til en brik i stormagtsmonopolernes økonomiske kampe og gøre vort hjemmemarked til deres økonomiske slagmark med ødelæggende virkninger for vor egen industri og beskæftigelse. Vi må for øvrigt vistnok gøre os klart, at selv om det mirakel skulle ske, at de seks og de syv smeltede sammen, ville det ikke ændre noget som helst deri.

Men det vil ikke alene gribe ind på vort hjemmemarked eller på det europæiske marked. Det vil gribe ind i hele vor udenrigshandel, ikke mindst på de oversøiske markeder. Vi behøver i så henseende blot at se på slagsmålet på den sidste GATT-konference i Tokio med britiske såvel som asiatiske og afrikanske advarsler og trusler mod fællesmarkedets diskriminering. Der lyder tilsvarende truende toner fra USA og Japan. Vi kan se på tendensen til nye markedsdannelse, f. eks. i Sydamerika. Jeg vil tro, at vi, hvis vi holdt os uden for diskriminationsgruppen, ville have en ganske stor chance for en vis goodwill i disse lande fremfor det, vi opnår nu ved at optræde som medkæmpere for de imperialistiske kræfter, som vi faktisk selv gør os til offer for.

Dertil kommer, at vi også fremover har interesse i at videreudvikle vor samhandel med den socialistiske verden, der ligger lige uden for vor dør. Sovjetunionen står i dag som den sjette største handelsnation og har siden 1950 øget sin udenrigshandel $2\frac{1}{2}$ gang. Det er selvfølgelig rigtigt, at en meget stor del af denne handel på grund af den kolde krig og andre årsager falder på andre socialistiske lande, men også med den kapitalistiske verden er Sovjetunionens samhandel stigende, og netop de nordiske lande indtager her en ret fremskudt plads.

Måske er det nødvendigt for ikke at blive misforstået her at indskyde, at det, mit parti foreslår, ikke er at ombytte en temmelig ensrettet vesthandel med en lige så ensrettet handel med øst, men, som vi gentagne gange har understreget, at udnytte vore muligheder for at handle til alle sider. Det er hensynet til varetagelsen af alle disse danske interesser, som gør, at vi mener, at det er nødvendigt længst muligt at holde igen på afviklingen af importrestriktionerne og i takt med deres afvikling erstatte dem med en udvidet offentlig kontrol og med en fast optræden over for de kræfter, der ud fra deres egne snævre interesser fører deres politik uden hensyn til Danmarks helhedsinteresser. Som eksempel på, hvad jeg mener, vil jeg blot nævne den farlige magt og indflydelse, de store internationale olieselskaber mere end én gang har været i stand til at tiltage sig. Denne magt bør efter vor mening brydes.